

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 570/2016
17.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног В.Т., због кривичног дела превара из члана 208. став 4. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног В.Т., адвоката Б.И. и А.И., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу К 1144/13 од 24.12.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 206/16 од 29.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 17.05.2016. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног В.Т., адвоката Б.И. и А.И., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу К 1144/13 од 24.12.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 206/16 од 29.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу К 1144/13 од 24.12.2015. године, окривљени В.Т. оглашен је кривим због кривичног дела превара из члана 208. став 4. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од осам месеци и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, као споредну казну, коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а ако окривљени не плати новчану казну у остављеном року иста ће бити замењена казном затвора и то тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређен један дан казне затвора. Том пресудом окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 5.000,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, а на име трошкова кривичног поступка износ од 34.519,13 динара у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 206/16 од 29.03.2016. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Шапцу и окривљеног В.Т. изјављена од стране браниоца и пресуда Основног суда у Шапцу К 1144/13 од 24.12.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног В.Т., адвокати Б.И. и А.И., због повреде закона из члана 485. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоце окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног В.Т., адвоката Б.И. и А.И., је неоснован.

Браниоци окривљеног В.Т., у захтеву не указују конкретно ни на једну повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, због које је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљеном, преко браниоца, а из образложења захтева и навода да је у односу на кривично дело фалсификовање исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ које је садржано у опису радњи извршења кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, по оцени Врховног касационог суда произилази да захтев подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, како је окривљени В.Т. изреком правноснажне пресуде оглашен кривим да је извршио кривично дело превара из члана 208. став 4. КЗ на тај начин што је употребио лажну исправу, то, сходно одредби члана 104. став 1. КЗ којом је прописано да застарелост кривичног гоњења почиње од дана кад је кривично дело извршено и није могла наступити застарелост кривичног гоњења у односу на начин извршења кривичног дела у питању, већ иста може наступити само уколико је окривљени оглашен кривим да је извршио кривично дело фалсификовање исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ, што конкретно није случај.

Поред тога, браниоци окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводе да је суд у доказном поступку извео доказ вршењем увида у фотокопију отпремница на основу којих је утврдио да је оштећени предао робу окривљеном, што није могао, истицањем да се на фотокопији писмена пресуда не може заснивати.

Ове наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 139. став 1. ЗКП прописано је да исправу по службеној дужности или на предлог странака прибавља орган поступка или подносе странке, по правилу, у оригиналу.

Ставом 2. члана 139. прописано је између осталог да ако је оригинал исправе уништен, нестало или га није могуће прибавити, може се прибавити копија исправе. Дакле, овом законском одредбом није искључена могућност да писмена која имају значај доказа буду поднета у фотокопији под условом прописаним одредбом члана 139. став 1. ЗКП при чему се аутентичност и веродостојност таквих исправа, уколико постоји сумња у њихову аутентичност може проверити осталим доказима који су суду били на располагању.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева бранилаца окривљеног да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Наводима из захтева бранилаца окривљеног да суд није утврдио приказивањем којих лажних чињеница је окривљени оштећеног довео у заблуду, те да се из исказа оштећеног Р.Ј., везано за Уговор о пословној сарадњи закљученог између Предузећа ЈР ДОО П. П. и Предузећа "Е.Н." д.о.о. Н.С. јасно закључује да оштећени, односно његово предузеће нису предали никакву робу нити новац окривљеном, по оцени Врховног касационог суда произилази да се оспорава чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа овог окривљеног у извршењу кривичног дела у питању.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не представљају законске разлоге у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног В.Т., није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.